Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ

Μία ζωὴ πλήρης πίστεως-ἀγάπης καὶ σοφίας

54ον

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΑΙΤΗΣΙΝ ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς μπόρεσε ὁ Νεκτάριος νὸ πραγματοποιήση τὸν πρὸ πολλοῦ ὑπάρχοντα ζωηρὸν πόθον του νὰ ἐγκατασταθῆ στὴν Αἴγινα γιὰ νὰ ἔχη ὑπὸ τὴν ἄμεσον ἐπίβλεψίν του τὸ μοναστήρι ποὺ εἶχεν ἰδρύσει.

Αἱ μοναχαὶ ἦσαν ἄπειροι. Ναὶ μὲν εἶχαν καλὴν προαίρεσιν καὶ ἀγάπην πρὸς τὸ μοναχικὸν πολίτευμα, ἀλλὰ ἀγνοοῦσαν τὶ εἶναι πράγματι ὁ ἀγώνας ἐναντίον τοῦ ἑαυτοῦ μας, διὰ τὸν ὁποῖον καὶ ὁ ἀρχαῖος σοφὸς Δημόκριτος ἔλεγεν ὅτι εἶναι ὁ σπουδαιότερος ὅλων. «Τὸ νικᾶν αὐτὸν ἑαυτόν — ἔλεγεν ὁ προφήτης τῆς ἀτομικῆς ἐποχῆς — πασῶν νικῶν πρώτη καὶ ἀρίστη. Τὸ δὲ ἡττᾶσθαι αὐτὸν ἀφ' ἑαυτοῦ αἴσχιστον καὶ κάκιστον». Φοβερὸς ὁ ἀγὼν κατὰ τοῦ ἀσθενοῦς καὶ σαρκικοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἔλεγε δὲ ὁ Νεκτάριος διὰ τὰς μοναχὰς τῆς Αἰγίνης: «Ριπίζονται ὑπὸ παντοίων ἀνέμων καὶ κυμαίνονται ὑπὸ τῆς ζάλης τῆς θαλάσσης τοῦ βίου καὶ τὸ σκάφος αὐτῶν κλυδωνίζεται καὶ ὁ τρόμος αὐτὰς καταλαμβάνει καὶ ἀρχαίων ναυκλήρων στεροῦνται καὶ τὸ θάρρος αὐτὰς καταλείπει καὶ οἱ ἐνθαρρύνοντες διὰ τοῦ παραδείγματος παλαίμαχοι δὲν ὑπάρχουσιν».

Διὰ τοῦτο ἤθελε νὰ εἶναι παρών, νὰ διδάσκη, νὰ ἐνθαρρύνη, νὰ στηρίζη.

Ὅταν συνέστησε τὸ μοναστήρι δὲν ἐφαντάζετο τὶ ὑποχρεώσεις ἀνελάμβανε. Οὔτε κἂν ἐσκέπτετο νὰ ζήση εἰς τὴν Αἴγιναν. Προτιμοῦσε ἕνα μικρὸ μοναστήρι στὸν Πρόδρομο τῆς νήσου Σκοπέλου. Ἀλλὰ μία ἐσωτερικὴ φωνὴ τοῦ εἶπε, ὅτι ὀφείλει νὰ μεταβῆ εἰς τὴν Αἴγινα, διότι ἐκεῖ τὸν ἐκαλοῦσε τὸ χρέος. Ἡ ἀπαλλαγή του ἀπὸ τὴν Ριζάρειον (καὶ ἡ ἀπαλλαγὴ τῆς Ριζαρείου ἀπὸ αὐτόν, ὅπως ἐπίστευαν πολλοὶ ἀνοήτως) τοῦ ἔδινε τὴν εὐκαιρίαν.

Καὶ ἔτσι ἐπῆγε εἰς τὴν Αἴγιναν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν δὲν ἔφυγε, παρὰ ὅταν ἦλθε ἡ στιγμὴ νὰ φύγη καὶ ἀπὸ τὸν πρόσκαιρον αὐτὸν κόσμον...

Πολλὰ περίεργα συνέβησαν, ὅταν ἐπῆγε στὴν Αἴγινα καὶ ἀνέβαινε τὸν ἀνήφορο, γιὰ νὰ πάη εἰς τὴ Μονή, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγκατεστάθη ὁριστικῶς.

Λένε, ὅτι ὁτε συνήντησε στὸ δρόμο τὸν Ἅγιο Διονύσιο Αἰγίνης. Αὐτός, ὡς γνωστόν, ὑπῆρξε ἄλλοτε Ἐπίσκοπος Αἰγίνης καὶ τώρα τὸ λείψανό του διατηρεῖται ἄθικτο στὴν Ζάκυνθο. Στὴν Αἴγινα σώζεται ἀκόμη τὸ ἐκκλησάκι καὶ τὸ κελλί του. Σ' αὐτὸ ἀσκήτευε, ὅταν ἤτανε Δεσπότης Αἰγίνης.

—Ἔλα, Νεκτάριε, τοῦ εἶπε. Σὲ περιμένω.

Πίσω του ὅμως στεκόταν ἕνας στρατιωτικός. Ἐρωτᾶ ὁ Νεκτάριος τὸν Ἅγιον Διονύσιον:

—Καὶ ὁ ἀδελφός, ποιός εἶναι;

—Εἶναι ὁ Μηνᾶς, τοῦ ἀπαντᾶ. Καὶ αὐτὸς ἐδῶ μένει.

Αὐτὸ βέβαια διεδόθη κατόπιν παντοῦ. Ὁ δὲ Ἅγιος Νεκτάριος, ποὺ ἤτανε ξένος πρὸς τὴν Αἴγινα, ρώτησε τοὺς νηπίους:

—Ἔχετε ἐδῶ κανένα ναὸ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ;

—Ὄχι, Σεβασμιώτατε, τοῦ ἀπάντησαν. Μόνον ἕνα ἐρημοκκλῆσι εἶναι κάπου πολὺ μακρυά.

—Αἴ, ποῦ εἶναι αὐτό; Τοὺς ρώτησε πάλιν.

—Εἶναι ἀπάνω ἀπὸ τὴν Ἁγία Μαρίνα καὶ κοντὰ στὸ Μαραγρό. (Ἦταν κοντὰ στὸν ἀρχαῖον ναὸν τῆς Ἀφαίας).

—Καὶ πῶς μπορεῖ κανεὶς νὰ φθάση ἐκεῖ;

—Ἄμ, εἶναι δύσκολο, Σεβασμιώτατε. Εἶναι ἔρημο τὸ μέρος καὶ γεμᾶτο πεῦκα. Εἶναι βουνὸ καὶ χωρὶς δρόμο.

Ἔπειτα ὅμως ἀπὸ δύο χρόνια, μετὰ τὴν ἐγκατάστασίν του ἐπῆρε ὁ Ἅγιος δύο ἀδελφές, λιβάνι, κεριὰ καὶ λάδι. Καὶ ἕνα πρωὶ ξεκίνησαν με ζῶα νὰ βροῦν τὸ ἄγνωστο ἐκκλησάκι. Πράγματι τὸ βρῆκαν. Ἦτανε μικρούτσικο καὶ ἐγκαταλελειμμένο. Σ' αὐτὸ κατέφευγαν ἐν καιρῷ ἐροχῆς καὶ κακοκαιρίας οἱ ποιμένες. Ἀναβαν ἐκεῖ μέσα φωτιά, ἔβαζαν καὶ τὰ ζῶα τους μέσα. Ἔκοψαν τώρα κλαδιά, τὸ καθάρισαν πρόχειρα, ἀνάψανε τὰ καντήλια του, ἀνάψανε κεριὰ καὶ λιβάνι. Ὁ Ἅγιος μπῆκε στὸ Ἱερὸ καὶ προσευχήθηκε ἐπὶ πολλὴ ὥρα. Ὅταν τελείωσε καὶ βγῆκαν ἔξω, ὁ Ἅγιος κοίταξε τὸν Οὐρανὸ καὶ κατόπιν ἔδειξε μὲ τὸ χέρι του τὴν τοποθεσίαν ἐκείνην καὶ εἶπεν:

—Ἐδῶ θὰ γίνη μιὰ μέρα μοναστῆρι γυναικῶν.

Ἐπροχώρησε ἐν συνεχεία, βηματίζοντας καὶ ἐπισημαίνοντας τὴν τοποθεσίαν. Πίσω του ὅμως οἱ Μοναχὲς κουνοῦσαν τὸ κεφάλι τους καὶ ἔλεγαν: «Ὁ Σεβασμιώτατος ὅλο Μοναστήρια φαντάζεται. Πῶς εἶναι δυνατὸν ἐδῶ στὸν βραχώδη καὶ παντέρημο καὶ ἀποπεμακρυσμένο αὐτὸν τόπο, ποὺ εἶναι καὶ χωρὶς νερό, νὰ γίνη Μοναστῆρι;

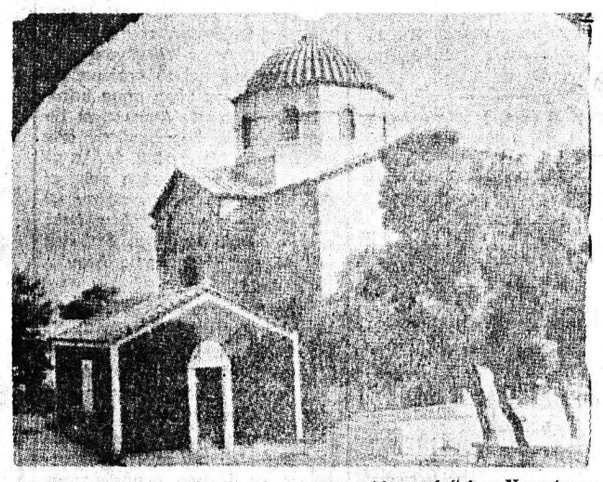

Σ' αὐτὸ τὸ μικρὸ ἐκκλησάκι προσευχήθηκε ὁ Ἅγ. Νεκτάριος καὶ κατόπιν προεῖπε ὅτι ἐκεῖ θὰ γίνη Μοναστῆρι γυναικῶν. Παραπλεύρως ὁ νέος Ναὸς τοῦ Ἁγ. Μηνᾶ

Καὶ ὤ! τοῦ θαύματος! Ἔπειτα ἀπὸ σαράντα χρόνια, ἔγινε ἡ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ, κατὰ τρόπον θαυμαστόν. Ἐδώρησε τὸν τόπον ἐκεῖνον κάποιος εὐσεβὴς εἰς τὸν Ἱερομόναχον Ἀμφιλόχιον Μακρῆν. Συγκεντρώθηκαν κατόπιν αἱ πρῶται Μοναχαί, καὶ ἐντὸς ὀλίγου κτίσθηκε ἕνας ὡραῖος Ναὸς θαυματουργικά. Ἐνῶ δηλ. αἱ μοναχαὶ προσπαθοῦσαν μὲ ἐράνους νὰ συγκεντρώσουν λίγα χρήματα, αἰφνης παρουσιάσθηκαν τέσσαρα ἀδέλφια, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ ἕνας Μητροπολίτης, ποὺ ἀγαποῦσαν πολὺ τὸν ἅγιο Μηνᾶ διότι ἦσαν ἀπὸ ἐκεῖ ὅπου ἐμαρτύρησε ὁ ἅγιος, καὶ προσέφεραν ὁλόκληρο τὸ ποσὸν διὰ νὰ κτισθῆ ὁ Ναός!

Φαίνεται ὅτι ὁ ἅγιος Νεκτάριος εἶχε πολλὲς ἐπισκέψεις τοῦ ἁγίου Μηνᾶ στὴν Αἴγινα. Ἕνα βραδάκι ἔστειλαν μίαν μοναχὴν νὰ εἰδοποιήση τὸν δεσπότη ὅτι τὸ φαγητὸ ἦτο ἕτοιμο. Μόλις ἐπῆγε στὸ γραφεῖο του, τὸν βλέπει νὰ συνομιλῆ σὲ ἕναν ἀξιωματικὸ τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν εἶχε ἰδῆ νὰ εἰσέρχεται στὴν περιοχὴ τῆς μονῆς. Χωρὶς νὰ εἰπῆ τίποτε, ἐγύρισε πίσω.

—Τοῦ εἶπες; τὴν ἐρώτησαν οἱ ἄλλες.

—Ὄχι, διότι μᾶς ἔχει εἰπῆ, ὅταν εἶναι μὲ ἄλλους, νὰ μὴ τὸν ἐνοχλοῦμε.

—Πήγαινε πάλι, τῆς λέγουν, καὶ εἰδοποίησε ὅτι τὸ τραπέζι εἶναι στρωμένο.

Ξαναπηγαίνει ἡ μοναχὴ καὶ βλέπει τὸν ξένον νὰ φεύγη μέσα σ' ἕνα φωτεινὸ πλαίσιο. Τὰ ἔχασε. Δὲν ἤξερε τὶ νὰ ὑποθέση.

—Ἄχ, Σεβασμιώτατε, τοῦ λέγει, ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ χρυσοφορεμένος ἀξιωματικός;

—Τὸν εἶδες καὶ σύ, παιδί μου; εἶπε ὁ Νεκτάριος.

Καί, ἀφοῦ ἔθεσε τὸν δείκτην τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ καθέτως εἰς τὰ χείλη του, εἰς σύστασιν σιωπῆς, τῆς εἶπε:

—Παιδί μου, τσιμουδιά, σὲ κανέναν! Ἦταν ὁ ἅγιος Μηνᾶς!

Φαίνεται ὅτι ὁ Ἅγιος Νεκτάριος εὐλαβεῖτο ἰδιαιτέρως τὸν Ἅγιο Μηνᾶ. Καὶ τοῦτο, διότι εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ στὴ Χίο, ἐχειροτονήθη. Γι' αὐτὸ καὶ εἶχε συχνὲς ἐπαφὲς μὲ τὸν Ἅγιο Μηνᾶ.

Εἰς δὲ τὴν Μονὴν τοῦ Ἁγίου Μηνᾶ σήμερα αἱ Μοναχαί, ποὺ γνωρίζουν τὶς συναντήσεις του μὲ τὸν Ἅγιο Μηνᾶ καὶ τὴν προφητεία τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, ὅτι ἐκεῖ θὰ γίνη Μοναστήρι γυναικῶν, αἰσθάνονται ὅτι ἔχουν καὶ τὸν ἅγιον Νεκτάριον μέσα στὸ μοναστήρι τους καὶ ὅτι εἶναι μαζί των. Γι' αὐτὸ καὶ ψάλλουν ἀνελλιπῶς τὰ τροπάριά του καὶ τὰ μεγαλυνάρια, καθὼς καὶ ὕμνους ἀπὸ τὸ Θεοτοκάριον.

⁂

Ὅταν ἔκτιζε τὸ μοναστήρι τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἔπαιρναν νερὸ ἀπὸ ἕνα γειτονικὸ πηγάδι, ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ νερὸ λιγόστευε, ὁ ἰδιοκτήτης του δὲν ἤθελε νὰ δώση καὶ πρὸς στιγμὴν ἡ ἐργασία ἐσταμάτησε. Ὁ ἅγιος Νεκτάριος προσευχήθηκε καὶ σὲ λίγο ἀκούσθηκε ἕνας μεγάλος κρότος μέσα στὸ πηγάδι, ἐνῶ ξεπήδησε ἄφθονο νερό. Ὁ ἰδιοκτήτης, ὄχι μόνον ἔδωσε τὴν ἄδεια νὰ παίρνουν νερὸ ἀπεριορίστως, ἀλλὰ ἐδώρησε καὶ τὸ πηγάδι εἰς τὴν Μονήν.

Τότε, ἐπίσης, ποὺ ἔκτιζε τὸ μοναστήρι, μία ἡμέρα ἦταν πολὺ στενοχωρημένος. Ἦταν Πέμπτη. Τὸ Σάββατο ἔπρεπε νὰ πληρωθοῦν οἱ ἐργάται. Χρήματα δὲν ὑπῆρχαν. Ἡ ὁσία Ξένη τὸν διακρίνει, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὴν ἀντιληφθῆ μπροστὰ στὴν Εἰκόνα τῆς Παναγίας ποὺ προσευχότανε νὰ δείχνη τὶς ἄδειες τσέπες του στὴν Παναγία. Ἡ Ἡγουμένη κατόπιν πῆρε θάρρος καὶ τὸν ἐρώτησε:

—Γιατί, Σεβασμιώτατε, εἶσθε τόσο στενοχωρημένος;

—Τί θέλεις νὰ εἶμαι, Κυρὰ Ἡγουμένη; Τὸ Σάββατο πρέπει νὰ πληρώσω τοὺς ἐργάτας. Εἶναι Πέμπτη καὶ δὲν ἔχω πενήντα.

Ἡ Παναγία τοῦ γέμισε τὶς τσέπες τὸ Σάββατο! Στὶς 2 τὸ μεσημέρι τοῦ Σαββάτου, ποὺ ἡσύχαζαν ὅλοι στὸ Μοναστήρι, ἡ Μοναχή, ποὺ ἦτο τῆς ὑπηρεσίας βλέπει ἕνα ἀγωγιάτη νὰ φέρνη μὲ δύο ζῶα τὸ ἀλεύρι ποὺ ἔστελναν δωρεὰν γιὰ τὸ Μοναστήρι οἱ ἀδελφοὶ Πανώριοι, ποὺ εἶχαν μαγαζὶ στὴν ὁδὸν Ἀθηνᾶς τῶν Ἀθηνῶν. Ὁ ἀγωγιάτης ἐπιμένει νὰ δῆ προσωπικῶς τὸν Σεβασμιώτατον. Τὸν ἐξύπνησαν καὶ τὸν ἐδέχθη. Ἐκεῖνος βγάζει ἀπὸ τὸν κόρφον του καὶ τοῦ προσφέρει ἕνα φακελλο μὲ διακόσιες δραχμές. Ἦταν δωρεὰ ἀπὸ τοὺς Ἀδελφοὺς Πανώριου. Τὸ ἡμερομίσθιον, σημειωτέον, εἶχε μόνον δύο δραχμὲς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Τότε ὁ Σεβασμιώτατος διέταξε νὰ κτυπήσουν ἀμέσως οἱ καμπάνες. Συνάχθηκαν ὅλοι στὴν Ἐκκλησία καὶ ἔκαμαν δοξολογία, νὰ εὐχαριστήσουν τὸν Θεόν.

Εἶχε πάντοτε ἀκράδαντον πίστιν εἰς τὸν Θεό. Τὸ 1917, στὸν Α' Παγκόσμιο Πόλεμο εἶχε γίνει ἀποκλεισμὸς τῆς Ἑλλάδος καὶ δὲν εἰσήγοντο τρόφιμα. Πρὸ τοῦ ἀποκλεισμοῦ, αἱ Μοναχαὶ θέλησαν νὰ ἀποθηκεύσουν περισσότερα τρόφιμα καὶ ἄλλα ἀναγκαῖα εἴδη, ὅπως ἔκαμναν καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι, διότι προεβλέπετο πεῖνα. Ἐζήτησαν πρὸς τοῦτο καὶ τὴν γνώμην τοῦ Ἁγίου. Ὁ Ἅγιος τὶς ἐπέπληξε πολύ. «Ἐάν, τοὺς εἶπε, κάμετε αὐτό, πολὺ λέτε, ἐξάπαντος θὰ πεινάσουμε».

Πράγματι τὸν ἤκουσαν καὶ πῆραν τὰ συνήθη τρόφιμα. Αἰ! λοιπόν! Ὁ Θεὸς τὰ οἰκονόμησε ἔτσι, ὥστε καθ' ὅλον τὸν ἀποκλεισμόν, ὄχι μόνον αὐτὲς νὰ μὴ στερηθοῦν καὶ οἱ πολυπληθεῖς ἐπισκέπται, ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς περισσεύουν!

⁂

Ὁ ἅγιος Νεκτάριος ἐφήρμοσε τὸ κοινοβιακὸν σύστημα εἰς τὴν Μονήν, μὲ αὐστηρότατον ἐσωτερικὸν κανονισμό. Μεγάλη τάξις ἐπικρατοῦσε. Δὲν ἄκουγε κανεὶς γκρίνιες καὶ ἀντιρρήσεις, οὔτε μεγαλόφωνες συνομιλίες μεταξὺ τῶν ἀδελφῶν! Ἐπεκρά-

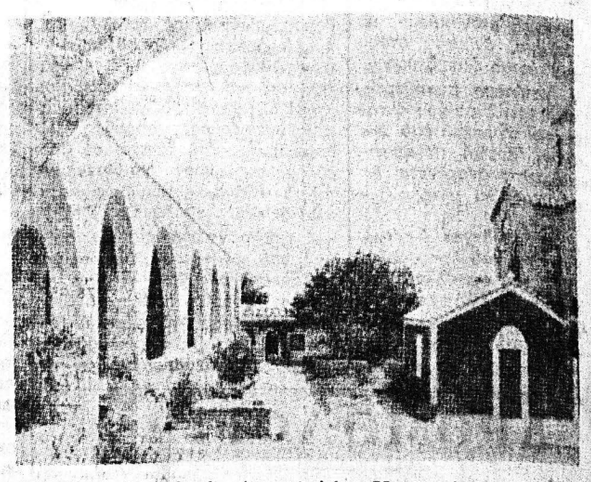

Τὸ ἴδιο παλαιὸ ἐκκλησάκι τοῦ Ἁγ. Μηνᾶ στὸν περίβολο τοῦ Μοναστηριοῦ, τοῦ ὁποίου τὴν ἵδρυσι προεῖπε ὁ Ἅγ. Νεκτάριος

τει γαλήνη καὶ ἠρεμία στὴ Μονή. Μέσα εἰς τὸν Ναό, τὰ ἀναγνώσματα, οἱ δοξολογίες, καὶ τὰ ψάλματα ἐλέγοντο ἤρεμα καὶ με κατάνυξιν. Δὲν παρέλειπαν δὲ τίποτε ἀπὸ τὶς Ἀκολουθίες.

Ἡ Κασσιανὴ ἀντικαθιστοῦσε τὴν Ἡγουμένη καὶ εἶχε ὅλες τὶς εὐθύνες. Μιὰ μέρα, ποὺ τὴν περιτριγύριζαν ὅλες οἱ Μοναχές, ἐνευρίασε καὶ μίλησε σκληρότερα ἀπὸ ὅ,τι ἔπρεπε. «Νὰ μείνετε χωρὶς Κασσιανὴ» εἶπε. Ὁ Ἅγιος, τὴν παρετήρησε καὶ τὴν ἐκανόνισε. Ἀπὸ τὴν Ὡραίαν Πύλην, εἶπεν ἐνώπιον ὅλης τῆς Ἀδελφότητος: «Ἡ Καθηγουμένη, διὰ σφάλμα τῆς γλώσσης της, κανονίζεται ἐπὶ τεσσαρακονθήμερον». Ἡ Μονὴ εἶχε γίνει ἕνα πραγματικὸ φυτώριον ἀρετῆς καὶ ἁγιότητος.

Ἐκτελοῦσε ὅλα τὰ καθήκοντα τοῦ ἐφημερίου μόνος του. Δὲν εἶχε ἄλλον ἱερέα. Μὲ τὶ ὅμως εὐλάβεια καὶ κατάνυξι λειτουργοῦσε!! Κάποια Μοναχή, ποὺ τὸν ἐξυπηρετοῦσε στὴ λειτουργία, εἶδε, τὴν ὥρα ποὺ ὁ Σεβασμιώτατος ἔλεγε τὰ «Σὰ ἐκ τῶν Σῶν», μίαν μεγαλοπρεπεστάτην Κυρίαν νὰ κρατῆ στὴν ἀγκαλιά της ἕνα βρέφος καὶ νὰ μπαίνη ἀπὸ τὴν Ὡραίαν Πύλην μέσα στὸ Ἱερό. Στάθηκε δίπλα στὸν Ἅγιο καὶ τὴν ὥρα, ποὺ θὰ ἔλεγε τό: «Ἐξαιρέτως τῆς Παναγίας . . .» ἄπλωσε τὰ χέρια της καὶ τοῦ ἔδωσε τὸ παιδί. Αὐτὰ τὰ εἶδε τὴν ὥρα τῆς λειτουργίας, ἡ ἐγρηγόρσει, με τὰ μάτια της χωρὶς νὰ κοιμᾶται! . . .

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ἕνα μήνυμα ἀπὸ τὴ Γῆ πρὸς τὸν ἔξω Κόσμον

ΘΑ ΛΗΦΘΗ ΜΕΤΑ 500.000 ΧΡΟΝΙΑ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. Κάποτε, ἴσως μετὰ 525.000 ἔτη ἀπὸ σήμερον, κάπου, πλησίον ἑνὸς μακρινοῦ ἡλίου, οἱ κάτοικοι ἑνὸς κόσμου ἀγνώστου εἰς τὸν ἄνθρωπον, θὰ ἐξετάζουν, πιθανῶς, μὲ ἀπορίαν ἕνα λεπτὸν χάλκινον δίσκον, τὸν ὁποῖον θὰ ἔχουν εὕρει εἰς τὴν πλευρὰν ἑνὸς ἀρχαίου διαστημοπλοίου.

Ἐὰν κατορθώσουν νὰ ἀποκρυπτογραφήσουν τὰς ὁδηγίας, αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται συσκευασμέναι μαζῆ μὲ τὸν δίσκον, θὰ πληροφορηθοῦν ὅτι πρόκειται περὶ ἑνὸς δίσκου ζωογράφου προερχομένου ἐκ τῆς Γῆς. Ἓν μήνυμα διὰ τὸ μέλλον, ἐκτοξευθὲν εἰς τὸ διάστημα ὡς τὰ σημειώματα, τὰ ὁποῖα ἔρριπταν οἱ παλαιοὶ ναυτικοὶ εἰς τὴν θάλασσαν κλεισμένα εἰς μίαν φιάλην.

Φαντασθῆτε νὰ μελετοῦν οὗτοι τὸ ἀρχαῖον αὐτὸ ἀντικείμενο τὸ ὁποῖον θὰ ἔχουν πάρει ἀπὸ μίαν περίεργον μηχανήν, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχουν ἀνεύρει εἰς τὸ κενὸν τοῦ διαστρικοῦ διαστήματος.

Συναρμολογοῦν τὸ μικρὸν γραμμόφωνον, ποὺ συνοδεύει τὸν δίσκον καὶ τοποθετοῦν τὴν βελόνην. Ἡ μικρὰ συσκευὴ ἀρχίζει νὰ παίζη. Τοὺς μεταφέρει ἐπὶ 110 λεπτὰ τῆς ὥρας, εἰς τὸν κόσμον τῆς Γῆς τοῦ 20οῦ αἰῶνος.

Πῶς θὰ ἀντιδράσουν τὰ κοσμικὰ ἐκεῖνα ὄντα εἰς τοὺς ἤχους τῆς ἀνθρωπίνης ὁμιλίας, εἰς τοὺς ἤχους τῆς μουσικῆς, τὴν ὁποίαν ἔχει παίξει ὁ Λιούϊς Ἄρμστρονγκ εἰς τὸν σκληρὸν ἦχον τῶν φρένων ἑνὸς αὐτοκινήτου, εἰς τὰς λέξεις χαιρετισμοῦ εἰς 60 διαφορετικὰς γλώσσας εἰς τὴν θρησκευτικὴν μουσικὴν τῆς Πέμπτης Συμφωνίας τοῦ Μπετόβεν;

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΔΙΣΚΟΥ

Θὰ ἔχουν, ἄραγε, τὴν κατάλληλον συσκευὴν τηλοψίας ὥστε νὰ ἠμπορέσουν νὰ ἰδοῦν τὰς εἰκόνας «βίντεο» τοῦ δίσκου; Πιστεύουν μίαν μητέρα θηλάζουσαν τὸ βρέφος της, μίαν γυναίκα λείχουσαν ἕνα κῶνον παγωτοῦ, ὄρη, πόλεις μὲ τὴν πυκνὴν κυκλοφορίαν τῶν αὐτοκινήτων, εἰκόνας τῆς ἀνθρωπίνης ἀνατεύσεως καὶ ἀναπαραγωγῆς, ἕνα «σοῦπερ—μάρκετ», μίαν Ἀφρικανικὴν καλύβην καὶ μίαν δύσιν τοῦ ἡλίου.

Θὰ ἠμπορέσουν, ἄρα γε, νὰ μεταφράσουν τὸ γραπτὸν μήνυμα τὸ ὁποῖον φέρει τὴν ὑπογραφὴν «Τζίμμυ Κάρτερ, Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν» καὶ τὸ ὁποῖον λέει: «Τοῦτο εἶναι ἕν δῶρον ἀπὸ ἕνα μικρόν, μακρινὸν κόσμον...»;

Οἱ ἐπιστήμονες γνωρίζουν ὅτι τοῦτο εἶναι μόλλον ἀπίθανον, ἀφοῦ οἱ ἑπτὰ χάλκινοι δίσκοι — ἕκαστος βάρους περίπου 30,4 ἑκατοστῶν — ἐτοποθετήθησαν εἰς τὸ ἔξω μέρος δύο διαστημοπλοίων «Βόϋγιατζερ» (ταξιδιώτης), τὰ ὁποῖα θὰ ἀποσταλοῦν κατὰ τὸν τρέχοντα μῆνα εἰς ταξίδιον εἰς τοὺς πλανήτας Δίαν, Κρόνον, ἴσως δὲ καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ εἰς τοὺς ἀστέρας.

—Δεδομένου ὅτι τὸ διάστημα εἶναι λίαν κενόν, δὲν ὑπάρχει, σεβασταστικῶς, πιθανότης νὰ εὐελέξη ὁ Βόϋγιατζερ εἰς τὸ πλανητικὸν σύστημα ἑνὸς ἄλλου ἀστέρος, λέγει ὁ ἀστρονόμος Κάρλ Σάγκαν τοῦ πανεπιστημίου Κόρνελλ, ὁ ὁποῖος καὶ συνέλαβε τὴν ἰδέαν τῆς ἀποστολῆς ἑνὸς μηνύματος ἀπὸ τὴν Γῆν. «Τὸ διαστημόπλοιον θὰ εὑρεθῆ καὶ οἱ δίσκοι θὰ παιχθοῦν μόνον ἐφ' ὅσον εἰς τὸ διαστρικὸν διάστημα ὑπάρχουν προηγμένοι πολιτισμοί, οἱ ὁποῖοι ἔχουν διαστημόπλοια ταξιδεύοντα εἰς τὸ διάστημα.

ΑΙ ΟΔΗΓΙΑΙ ΧΡΗΣΕΩΣ

Ἕκαστον ἐκ τῶν δύο διαστημοπλοίων θὰ μεταφέρη τὸν ἰδικόν του χάλκινον δίσκον, ὁ ὁποῖος εἶναι κλεισμένος εἰς μίαν προστατευτικὴν θήκην ἐξ ἀλουμινίου, μὲ ὁδηγίας, εἰς ἐπιστημονικὴν γλῶσσαν, περὶ τοῦ τρόπου κατὰ τὸν ὁποῖον παίζεται. Ὑποτίθεται ὅτι, χάρις εἰς τὸ κάλυμμο τοῦ ἀλουμινίου καὶ εἰς τὴν κενότητα τοῦ διαστρικοῦ διαστήματος, οἱ δίσκοι θὰ διατηρηθοῦν πλέον τοῦ ἑνὸς δισεκατομμυρίου ἐτῶν.

Οἱ δίσκοι φέρουν ἐγγεγραμμένους χαιρετισμοὺς εἰς διαφόρους γλώσσας, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Σουμεριακὴν καὶ τὴν Σημιτικὴν Ἀκκαδικήν, ἕως τὴν Ἀγγλικήν τὴν Ἑβραϊκήν, τὴν Ἀραβικὴν καὶ τὴν Ἑλληνικήν. Φέρουν, ἐπίσης ἤχους ἀπὸ τὰς φωνὰς φαλαινῶν ἀπὸ τοὺς θορύβους ἡφαιστείων, βροχῆς τεττίγων, ἤχους θημάτων καὶ καρδιακῶν παλμῶν, τοὺς θορύβους ἑνὸς σιδηρουργείου, τὸν ἦχον ἑνὸς φιλήματος καὶ τὸ κλάμα ἑνὸς βρέφους. Ἐπίσης, φέρουν 115 φωτογραφίας ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον καὶ 27 τεμάχια μουσικῆς.

Οἱ δύο «Βόϋγιατζερς» καὶ οἱ δίσκοι των θὰ ἐκτοξευθοῦν τὴν 20ὴν Αὐγούστου καὶ τὴν 1ην Σεπτεμβρίου εἰς ἓν ταξίδιον, ἡ ἀπόστασις τοῦ ὁποίου μετρεῖται καὶ τὰ ἔτη καὶ οὐχὶ κατὰ χιλιόμετρα. Ἀφοῦ ἐκφύγουν ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, τὰ δύο διαστημόπλοια θὰ ταξιδεύσουν, τοὐλάχιστον ἐπὶ 40.000 ἔτη ἕως ὅτου συναντήσουν ἕνα ἀστέρα. Ἡ δευτέρα συνάντησίς των μὲ ἀστέρα θὰ γίνη μετὰ 147.000 ἔτη, ἐνῷ ἡ τρίτη, μετὰ 525.000 ἔτη.

—Ἐλπίζομεν ὅτι μίαν ἡμέραν, ἀφοῦ ἐπιλύσωμεν τὰ προβλήματα ποὺ ἀντιμετωπίζομεν, θὰ δυνηθῶμεν νὰ ἐντυχθῶμεν εἰς μίαν κοινότητα Γαλαξιακῶν πολιτισμῶν», λέγει τὸ μήνυμα Κάρτερ. «Ὁ δίσκος οὗτος ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα καὶ τὴν ἀπόφασίν μας καὶ τὴν κοινήν μας θέλησιν δι' ἐν ἀπέραντον καὶ θαυμάσιον σύμπαν».

ΣΥΝΕΡΓΕΙΟΝ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ
ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ ΟΔΟΠΟΙΪΑΣ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ Ι. ΜΑΡΓΑΖΑ
ΓΙΑΝΝΙΤΣΩΝ 3
ΤΗΛ. 421.884 — ΟΙΚΙΑ 327.890
ΠΑΤΡΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ

Δ/ΝΣΙΣ Γ' ΤΕΧΝΙΚΗ

ΤΜΗΜΑ ΓΙ — ΜΕΛΕΤΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ

—Διακηρύξεως δημοπρασίας μειοδοτικοῦ διαγωνισμοῦ ἐκτελέσεως ἔργασιῶν κατασκευῆς ἔργων ὑποδομῆς Πλατειῶν Αἰγίου.

1. Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἐν διαφερομένων ὅτι ὑπὸ τοῦ ΕΟΤ ἐκτίθεται εἰς Δημόσιον Μειοδοτικὸν διαγωνισμόν, ἡ ἐκτέλεσις ἐργασιῶν κατασκευῆς ἔργων ὑποδομῆς πλατειῶν Αἰγίου ἤτοι πλατείας Δεξαμενῆς καὶ πλατείας Ἀχαϊκῆς Συμπολιτείας.

2. Σύστημα διαγωνισμοῦ ὁρίζεται τὸ διὰ ποσοστοῦ ἐκπτώσεως μετὰ γενικοῦ ὁρίου.

3. Ἡ κατὰ τὸν προϋπολογισμὸν τῆς μελέτης προβλεπομένη δαπάνη τοῦ ἔργου ἀνέρχεται εἰς δραχμὰς 2.600.000 ἐξ ὧν δρχ. 148.657 δι' ἀπροβλέπτους δαπάνας.

4. Ἡ Δημοπρασία θὰ διεξαχθῆ εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ ΕΟΤ τὴν 31)8)77 ἡμέραν Τετάρτη καὶ ὥραν 10.30 ἐνώπιον τῆς πρὸς τοῦτο ἐπιτροπῆς.

5. Εἰς τὴν Δημοπρασίαν γίνονται δεκτοὶ ἐν κοινοπραξίᾳ ἐνεργοῦντες ἐργολῆπται οἰκοδομικῶν ἔργων Α' καὶ Β' τάξεως μετὰ ἐργοληπτῶν Ἠλεκτρομηχανολογικῶν Ἔργων Α τάξεως. Ὁμοίως γίνονται δεκτοὶ ἐργολῆπται ἀνωτέρας τάξεως ἐφ' ὅσον ἔχουν ἔδραν εἰς τὸν Νομὸν Ἀχαΐας.

6. Πληροφορίαι σχετικῶς μὲ τὸ ἔργον, τὴν Δημοπρασίαν ὡς καὶ τὸν τρόπον κτήσεως τῶν τευχῶν, παρέχονται εἰς τὰ Γραφεῖα τοῦ ΕΟΤ (Σταδίου 4, 6' ὄροφος) γραφεῖον 217 κατὰ τὰς ἐργασίμους ἡμέρας Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν καὶ ἀπὸ 10.30 ἕως 12.00 ὥρας.

7. Αἱ δαπάναι δημοσιεύσεως τῆς παρούσης, θέλουν βαρύνει τὸν ὑπὲρ οὗ ἡ ἀνάθεσις τοῦ ἔργου.

ΤΖΑΝΝΗΣ ΤΖΑΝΝΕΤΑΚΗΣ
Γενικὸς Γραμματεὺς
Ἀκριβὲς ἀντίγραφον
ΧΡΙΣΤΟΣ ΜΠΑΛΙΤΣΑΡΗΣ
Εἰσηγητὴς ΕΟΤ

Προσκλητήρια Γάμων
«Γωνιὰ τοῦ Βιβλίου»
Λ. Νικολάου 32 — ΠΑΤΡΑΙ

travel tours ΑΧΑΪΑ
ΕΚΔΙΔΟΝΤΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ — ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ — ΑΤΜΟΠΛΟΪΚΑ
ΔΙΕΘΝΗ